

Vánoční strom poblíž kostela a úřadu rozsvítili v Kostelní Lhotě 26. listopadu.

Foto PRAVO – Petr Horník

KOSTELNÍ LHOTA

Jsme velká rodina, říkají ve vesnici roku

Hlavní témata českého venkova jsou v poslední době spíše negativní – vylidňování, mizející služby, těžkosti zemědělců. Přitom mnohé obce mohou být moderním a příjemným místem k životu, odkud se lidem nechce odcházet. I k tomu se přihlíží při každoročním vyhlašování Vesnice roku.

Letošní vítěz je pro ostatní vzorem.

Jiří Sotona

„Kostelní Lhota hledá vánoční strom,“ objevovalo se na webu obce v rubrice Důležité upozornění. „Víte-li o někom, kdo by měl vánoční strom – smrk pro naši obec, dejte prosím obratem vědět. Díky,“ mohli se dočíst místní i návštěvníci jen deset dní před jeho plánovaným slavnostním rozsvícením. Ve větších městech by to možná byl průšvih řešený na poslední chvíli, ale ne tak ve vesnici, kde se všichni znají a kde se vždycky nějaká dobrá duše najde.

Těch několik dní uteklo rychle, je sobota večer a jeden pěkně rostlý hustý smrk už zdobí náves před obecním úřadem a kostelem, který je pro vesnici tak důležitý, že se otiskl i do jejího jména.

Strom věnovala místní rodina. „Ozvalo se

nám asi šest lidí, takže máme vystaráno na další roky,“ věří starosta, čtyřiačtyřicetiletý Tomáš Drobný, jenž letos načas čtvrté volební období. Za jeho úřadování prošla Kostelní Lhota velkou proměnou, která letos vyvrcholila ziskem Zlaté stuhý v soutěži Vesnice roku.

Klání se poprvé konalo v roce 1995 a v současnosti jej vyhlašují ministerstva pro místní rozvoj a zemědělství, Spolek pro obnovu venkova ČR a také Svaz měst a obcí ČR. Kdyby se hrálo jen na krásu, Kostelka, jak místní své bydliště zkráceně nazývají, by možná neuspěla. Poměrně rušnou hlavní komunikaci, která obec protíná, lemuje stavení opravená, starší i ta zanedbaná, na něž obvykle navazují dlouhá a úzká humna jako doklad toho, jak se dříve hospodařilo. V létě

by byl dojem určitě příznivější, ale za pošourného zimního počasí vypadá vesnice jako každá druhá. Kostelní Lhota s 875 obyvateli není žádný malebný skanzen. Její půvab, který na první pohled není vidět, vynikne nejlépe při společenských akcích, jako je třeba rozsvícení vánočního stromu.

Výtěžek ze svařáku jde hasičům

Zatímco před kostelem se rodiny fotí u dřevěného betléma s figurami připomínajícími zdobené perníky, v útrokách stavby, která pamatuje 14. století, zpívají děti z místní mateřinky „Já malý přicházím koledovat“.

→

Úspěch v celorepublikovém klání je i zásluhou starosty Tomáše Drobného.

Foto PRÁVO - Milan Malíček (4)

Místní škola je čím dál vytíženější, potvrdily Klára Turková (vlevo) a Markéta Holešovská.

Květa Šlemínová (vlevo) i Lenka Kurková jsou „náplavy“, ale v obci našly nový domov.

Venku před smrkem se pak na vystoupení chystají ty odrostlejší ze zdejší malotřídky.

„Poprosím tu s nutellou. A můžete mi na ni dát trochu tvarohu?“ ptá se jedna z návštěvnic u stánku s palačinkami, které je možné dochutit i marmeládou, medem nebo oříšky. Nechytí ani párek v rohlíku, klobása nebo gulášová polévka. Naštěstí žádné „staročeské“ trdelníky a místo kýčovitých ozdob „made in China“ dekorace vyrobené místními obyvateli nebo klienty nedalekého domova pro seniory. Dámy u takzvaného obecního stánku pak z velkých nádob nalévají svařák za čtyřicet korun a čaj za patnáct. Navíc je tu kasička, do které mohou návštěvníci přispět podle uvážení.

„Letos jsme se na zastupitelstvu rozhodli, že výtěžek z obecního stánku půjde na činnost našich dobrovolných hasičů v příštím roce. Je to poděkování za jejich celoroční práci,“ oznamuje starosta Tomáš Drobný u vánočního stromu početnému publiku.

Zmínění dobrovolní hasiči, jichž je starosta také členem, bývají tahouny kulturního a sportovního života v obci. V Kostelce to není jinak, i když na organizaci se tu významně podílejí i jiné zájmové spolky a dobrovolnické skupinky. Místní rodák David Košťál je hasičem nejen ve volném čase, ale v nedalekém Nymburce i profesionálem. „U dobrovolných je hodně lidí z jiných spolků, dohromady je nás kolem třiceti. Činnost je různorodá. Největší akcí jsou Staročeské máje,“ zmiňuje tradiční lidovou veselici, která je spojena s průvodem kostýmovaných a krojovaných postav, muzikou a večerní zábavou.

Do letošního klání o vesnici roku se obec přihlásila podle slov starosty za pět minut dvanáct

Čtyřiatřicetiletému hasiči, který je i členem místního zastupitelstva, život ve městě podle jeho slov k srdci nepřirostl. „Mám radši klidnější vesnický život.“ I tak tu podle něj nuda není. „Hospody máme, zábavy se dělájí, do kina si člověk může zajet,“ nestěžuje si. „I když se sem stěhují ‚náplavy‘, je tu spousta lidí, kteří drží při sobě. Jsme velká rodina.“

Dámy to umějí rozbalit

„Teď už vám přeji všechno nejlepší a klidné svátky,“ zazní na návsi poslední slova starosty, školáci dorecitují básničku a pak sborově spustí odpočet deseti vteřin. Vánoční strom v Kostelní Lhotě se vzápětí rozžárí světelnými řetězy.

Mezi stánky potkávám Květu Šlemínovou, která mě o několik dní dříve provedla

knihovnou a komunitním centrem, jež vede. Jedná se o jeden z největších projektů obce v posledních letech, na jehož realizaci přispěla Evropská unie. Na první pohled vyhlíží jako běžný řadový vesnický dům, přitom je to moderní novostavba, která ukrývá sál pro přibližně šedesát lidí. Využívá se pro činnost spolků, školení nebo semináře.

Rádi bychom, aby odměna za vítězství šla na nějaký projekt, který bude pro většinu obyvatel hmatatelný

TOMÁŠ DROBNÝ

„Funguje teprve rok a kousek. Býval tu obecní úřad, ale pak se rozhodlo, že se přestěhuje na faru, tenhle objekt zůstal prázdný, ale nakonec se zboural a postavil znova,“ vysvětluje Květa Šlemínová. Maminka čtyřletých dvojčat je jednou z „náplav“, jak o nich mluvil David Košťál. „Nikdy jsem na vesnici nechtěla,“ předesílá. „Jsem z Poděbrad, což je krásné město, měla jsem tam malý bytček a plánovala, jak si vydělam a koupím větší. Jenže jsem potkala manžela, který mě sem vtáhnul.“ Tehdy – před přibližně čtrnácti lety – provozoval hospodu, kde se jeho budoucí manželka mohla snadno seznámit s novými přáteli.

Časem se tu vytvořila také skupina ART – akční realizační tým o počtu přibližně třiceti lidí, především žen, jehož je Květa Šlemínová členkou. „Nejsme oficiální spolek, máme to dobrovolné a pro zábavu. Děláme uklízení i výzdobu vesnice, podílíme se na organizaci většiny akcí,“ přibližuje.

Že mají dámy smysl pro humor, dokládají některá jejich vystoupení. V kostele se třeba předvedly v kostýmech jeptišek po vzoru filmu *Sestra v akci*. „Jo, máme sice i dva ‚jeptišáky‘, ale když jdeme uklízet vesnici, tak s námi chlapi moc nechodí,“ říká vedoucí komunitního centra s úsměvem. Soutěžní komisi z Vesnice roku, která je v létě navštívila, oblažily místní obyvatelky písní a tancem *Trnky, brnky* z filmu *Slunce, seno, jahody* nebo dováděním na rybníčním molu a skokem do vody jako ve filmovém muzikálu *Mamma Mia!*.

Plyn nemají, uhlí ještě ano

„Spolková činnost tu byla vždycky,“ navazuje osmašedesátiletá Lenka Kurková, která letos na podzim po mnoha letech skončila jako zastupitelka v komunální politice, v níž se angažovala už za minulého režimu. „Nějaká politika tady nehraje roli, v malých obcích záleží na lidech,“ myslí si. „Mládí

vpřed, je tu spousta šikovných lidí, ale my staří psi si k tomu taky ještě řekneme svoje,“ směje se.

Vybudit lidi k aktivitě se podle jejího mínění dá v jakékoli době, ale musí vycházet z tradice. „Vždycky tu byli myslivci, hasiči, sportovci, dělaly se zábavy posvícenské, pouťové,“ vyjmenovává a vzpomíná na dobrou partu, které se chytla v mládí, když se tu jako rodačka z nedaleké Hořátky seznámila s manželem. Dnes se druží především se svými vrstevníky, kteří sice nejsou žádným spolkem ani nemají název, ale společně cvičí nebo se scházejí u piva. „S důchodci z Poděbrad pak jezdíme do divadel nebo na wellness pobyt,“ dodává.

Když se v mládí začala podílet na chodu obce, řešily se v průběhu let i velké projekty, jako byly vodovod, kanalizace a plyn. To poslední však nadpoloviční většina obyvatel odmítla. „Vzhledem k tomu, co se teď děje, říkáme, že je to možná nakonec dobře,“ uvažuje Lenka Kurková.

Energetická soběstačnost je velké téma v obcích všech velikostí a také starosta Kostelní Lhoty se tím zabývá. „Sám mám pasivní dům a fotovoltaiku a tímto způsobem bych chtěl posouvat i obec. Vytipováváme místa, kde by to šlo. Třeba v komunitním centru topíme jen elektrokotlem. Tam fotovoltaiku prostě musíme mít. V dalších objektech – škole, školce, úřadu – máme tepelná čerpadla,“ říká Tomáš Drobný.

Nezávislost na plynu podle něj přináší i nevýhody. „Dřív všichni topili uhlím a dýchatelnost byla strašná. Postupně přecházejí na jiné zdroje, hodně právě na tepelná čerpadla.“

S ekologií souvisejí i odpady. V Kostelní Lhotě zrušili sběrná hnízda s kontejnery na

tříděný odpad, protože se měnila v černé skládky, a raději pořídili ke každému domu barevné popelnice, které se pravidelně vyvázejí. V obci funguje i takzvané re-use centrum, kde si kdokoli může odnést to, co jiný odložil. Aktuálně jsou v nabídce, která visí i na internetu, například autosedačky, dětská kola, žehlicí prkno, ale také lyže nebo berle.

Kostelce to kazil kostel

Podle životopisu by se mohlo zdát, že byl Tomáš Drobný k postu starosty ve své rodinné obci předurčen. V Praze vystudoval sociální geografii a regionální rozvoj na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy, poté pracoval na úřadu hejtmána Středočeského kraje a zkušenosti má i z ministerstva dopravy.

Školka i škola jsou zásadní, protože jinak by se lidé postupně stěhovali pryč, i když tu mají kořeny

KLÁRA TURKOVÁ

„Naučil jsem se, jak funguje státní správa, samospráva, měl jsem na starost i nějaká dotační řízení pro obec, takže jsem dennodenně komunikoval se starosty,“ vypráví otec dvou dětí ve svém úřadu, bývalé faře, kde před 110 lety přespal arcivévoda Karel, syn následníka rakousko-uherského trůnu Františka Ferdinanda d'Este. Jelikož se

Rybník zkrášluje náves, která se nachází spíše na kraji vesnice než v jejím středu.

Rozsvícení vánočního stromu bylo spojeno s programem v kostele, kde zazpívaly děti z mateřské školy.

Foto PRAVO – Petr Horník

Karlovi a jeho choti Zitě narodil o devět měsíců později syn Otto, místní předpokládají, že urozený pár prožil v Kostelce příjemnou noc.

Do letošního klání o vesnici roku se obec přihlásila podle slov starosty za pět minut dvanáct. „Pamatuju si, že ve středu bylo zastupitelstvo, kde jsme se rozhodli, a už v pátek bylo podávání přihlášky. Po mnohaleté odmlce od poslední účasti se to ukázalo jako dobré rozhodnutí,“ říká Tomáš Drobny, který ještě neví, jak samospráva naloží s odměnou 2,6 milionu korun. „Rádi bychom, aby šla na nějaký projekt, který bude pro většinu obyvatel hmatatelný. Zároveň nás ale čekají velké investice ve škole, v hasičárně, a to budou závratné částky.“

Náповědou pro zastupitele, co místní lidé štvě nebo naopak těší, bylo podrobné dotazníkové šetření před čtyřmi lety. Starostu překvapilo, že navzdory tomu, že tu není velká komunita věřících, je trápil stav kostela Nanebevzetí Panny Marie.

„Je umístěný u silnice, v centru obce, každý kolem něj chodí. Asi to vnímali jako otázku svojí hrdosti. Byl opravdu ošklivý, nepůsobil to dobře,“ uznává. I díky dotacím se jej podařilo zcela opravit, teď už se řeší jen dílčí věci, jako je renovace varhan. Výhodou je, že památka, která se datuje ke vzniku obce v roce 1354, náleží obci, nikoli církvi, proto nikoho neuráží, když tam míst-

ní dámy skotačí v hábitech řádových sester. Chybějící kulturní dům nebo multifunkční hala jsou ale resty, které by starosta v dalších letech rád napravil.

Kapacita školy přestává stačit

I další skutečnosti přispívají k tomu, že Kostelní Lhota žije. „Školka i škola jsou zásadní, protože jinak by se lidé postupně stěhovali pryč, i když tu mají kořeny. Bez nich by obec vymírala,“ je přesvědčená Klára Turková, učitelka ze zdejší malotřídky.

Spolková činnost tu byla vždycky. Nějaká politika tady nehraje roli, v malých obcích záleží na lidech

LENKA KURKOVÁ

Žáci od 1. do 5. ročníku jsou rozděleni do tří tříd, ale to už zřejmě brzy přestane platit. „Rozšiřujeme se, příští rok budeme čtyřtřídkou a pak bychom se rádi stali plnohodnotným prvním stupněm, protože zájem je velký. Dokonce jsme už museli odmítnout ty, kteří tu nemají trvalé bydliště,“ říká pedagožka, která tu působí dva roky. Doplňu-

je, že zatímco loni byla kapacita 40 a letos 50 dětí, příští rok se zvedne na 55.

„Pro mladé rodiny je to určitě pohodlnější než děti někam vozit. Od druhé nebo třetí třídy už často chodí samy domů,“ připomíná se vychovatelka Markéta Holešovská, která na sebe oblékla „vítěznou“ tričku s nápisem Moje zlatá Kostelka. Když do školy před deseti lety nastupovala, uvažovalo se kvůli nízkému počtu žáků dokonce o jejím zrušení. Nic takového už nehrozí. „Je tu spousta mladých, kteří odešli do světa a teď se vracejí, když mají děti. Já jako domorodec potkávám spoustu lidí, které vůbec neznám.“ Lákavý je určitě i fakt, že je odsud blízko do Sadské, Poděbrad a Nymburka a zajíždí sem i autobus Pražské integrované dopravy, jímž se dá na kraj hlavního města dostat za 50 minut.

Markéta Holešovská připisuje bohatý kulturní život v obci i současnému starostovi, který svým zápalem dokáže strhnout ostatní. Škola v tom nezůstává pozadu. „Účastníme se akcí v průběhu roku, kterých obec pořádá opravdu hodně. Svatomartinské hody, masopust byl nádherný, halloween, který je především školní akce...,“ zmiňuje některé. „A taky vánoční trhy se zpíváním v kostele a rozsvěcením vánočního stromu, kde zpívají naše děti.“

jiri.sotona@pravo.cz